

Ми йдемо попереду революції!

Тема номера:

ЗУПИНИТИ ДЕРЖАВНИЙ ПЕРЕВОРОТ!

ЧИТАЙТЕ:

ЗВЕРНЕННЯ Альянсу громадських активістів "Майдан" до Президента України, лідерів демократичних та патріотичних політичних сил та всіх активних громадян - с.2

АЛЬЯНС МАЙДАН:

хто ми є і чого ми прагнемо - с.3

Юрій Полуденный: *Остановить государственный переворот в Украине! - с.4*

К. Горицвіт: *Зневага до народу - аспект кризи чи її корінь? - с.5*

Сергей Дибров: *Украинская политика для чайников. Том первый - с.6*

Олександр Пилипенко: *Річниця взяття Бастилії. Варто знати - с.8*

Олександр Северин: *Осикий кілок для вибивання клину - с.8*

територія правди

www.maidan.org.ua

Інформаційне видання
активістів Альянсу "Майдан"

липень 2006 * № 1

14 липня Альянс Майдан встановив цілодобовий форпост на Майдані Незалежності в Києві. Вже 4000 підписів громадян під Зверненням Альянсу віднесено до Секретаріату Президента, але біля намету Майдану постійно стоїть черга бажаючих поставити свій підпис.

Також активісти роздають друковані статті з сайту maidan.org.ua та жовто-блакитні стрічки. Працює акція "Відкритий мегафон", де кожен може висловити свою думку про ситуацію в країні.

Намет знаходиться з правого краю містечка, ближче до Консерваторії. Орієнтири - фонтан та намет УНСО.

ЗВЕРНЕННЯ

до Президента України, лідерів демократичних та патріотичних політичних сил та всіх активних громадян

З огляду на катастрофічну некерованість політичних процесів в Україні, апогеєм якої стала зухвала та нахабна узурпація законодавчої влади соціалістом О.О. Морозом, та яка дуже скоро може призвести до втрати Україною суверенітету,

Ми вимагаємо від Президента України Віктора Ющенка використати всі дані йому Конституцією та законами України повноваження задля негайного формування дієздатного Конституційного Суду.

Ми закликаємо Президента негайно використати свої квоти на призначення в Уряд, Генпрокуратуру, МЗС, СБУ та на інші державні посади осіб, що будуть максимально неупереджено оцінювати дії парламентських більшості та опозиції і в жодному разі не допустять порушень Конституції та законів України.

Ми звертаємось до Президента України Віктора Ющенка з вимогою виконати свій обов'язок гаранта Конституції та не допустити формування виконавчої гілки влади нелегітимним способом. У разі, коли новий уряд не буде сформований вчасно та у строгій відповідності з Конституцією України та регламентом Верховної Ради, розпустити Верховну Раду України.

Ми закликаємо Блок "Наша Україна" та Блок Юлії Тимошенко стати в жорстку опозицію до антиукраїнської комуно-бандитської парламентської більшості, у разі її створення та формування нею Кабінету Міністрів.

Ми пропонуємо Блоку "Наша Україна", Блоку Юлії Тимошенко, іншим демократичним та патріотичним політичним силам створити об'єднані штаби протидії комуно-бандитському реваншу в центрі та на місцях, забезпечити координацію дій цих штабів, залучення до їхньої діяльності широких верств громадянських активістів.

Ми закликаємо Блок "Наша Україна", Блок Юлії Тимошенко, інші демократичні та патріотичні політичні сили рішуче очистити свої лави від людей, що заплямували себе колаборацією з силами реваншу, та вжити усіх законних дій, аби позбавити таких людей права представляти інтереси виборців у Верховній Раді та місцевих радах.

Ми закликаємо Блок "Наша Україна", блок Юлії Тимошенко, інші демократичні та патріотичні сили у разі проведення позачергових виборів до Верховної Ради України, ініціювати проведення всеукраїнського референдуму щодо скасування депутатської недоторканності та зібрати необхідну кількість підписів під час проведення виборчої кампанії.

Ми закликаємо первинні організації СПУ вимагати проведення позачергового з'їзду з метою виключення з партії О.О. Мороза та інших народних депутатів від СПУ за цинічну зраду виборців.

Ми вимагаємо від Президента України зобов'язати СБУ провести розслідування щодо можливого підкупу членів депутатської фракції СПУ у Верховній Раді.

Ми закликаємо діячів культури, журналістів, а також депутатів всіх рівнів чесно та відкрито висловлювати свою громадянську позицію, повідомляти суспільство про спроби тиску комуно-бандитів на свободу слова, та про факти шантажу та підкупу.

Ми закликаємо громадянських активістів, всіх громадян України, що сповідують гасло "Вільна людина у вільній країні!", згадати часи Майдану, об'єднатися і не допустити комуно-бандитського реваншу.

Ми закликаємо всіх, кому не байдужа доля України, негайно припинити чвари та об'єднатися заради спільної протидії спробам відродження в Україні кучмізму.

Ми закликаємо Президента України Віктора Ющенка підтримати цей громадсько-політичний рух і спільними зусиллями не допустити руйнування України.

**Ми єдині в нашій свободі!
Тільки разом ми збережемо Україну,
тільки разом ми зробимо її вільною країною вільних людей!
Альянс "Майдан"**

Альянс громадянських активістів "Майдан" хто ми є і чого ми прагнемо

Альянс "Майдан" - це неформальне об'єднання громадян та громадських організацій з метою координації зусиль з розбудови громадянського суспільства в Україні, побудови правової держави, відповідальної перед суспільством. Ми дуже різні за своїми уподобаннями, поглядами на життя, професіями, географічним місцезнаходженням, досвідом та активністю. Але ми вирішили координуватися і спільно діяти для "громадського самозахисту" у найширшому розумінні цього слова.

Альянс - це інструмент взаємодії, а не ще одна ієрархічна структура. Альянс передбачає дієву участь, а не формальне членство. Альянс за задумом є значно ширшим, ніж існуючі на сьогодні громадські організації та рухи. Альянс дозволяє різним активним спільнотам громадянського сектору дізнатися одне про одного і скоординувати свої зусилля "тут і тепер", для вирішення конкретної проблеми.

Участь у Альянсі передбачає долучення до одного з існуючих проєктів, або започаткування нового проєкту, який вкладається в рамкову стратегію. Єдине обмеження - релігійні та політичні об'єднання не можуть бути учасниками Альянсу.

Основними задачами Альянсу є моніторинг, активний захист, утвердження та розширення конституційних прав та свобод в Україні за такими головними напрямками:

- рівний доступ до правосуддя;
- участь громадян у місцевому самоврядуванні;
- участь громадян у розробці соціальної політики;
- громадський контроль за владою;
- свобода мирних зібрань;
- свобода інформації, свобода слова, свобода преси, свобода творчості;
- права територіальних громад;
- право вільно обирати та бути обраними;
- право на безпечне довкілля;
- право на отримання освіти;
- право на отримання медичної допомоги.

Стратегія Альянсу Майдан викладена в Меморандумі Майдану, що містить перелік практичних завдань, спрямованих на подолання постто-

www.maidan.org.ua

талітарного стану в Україні, утвердження принципу "влада відповідальна перед народом, суспільство контролює владу", захист, утвердження та розширення людських прав і свобод, утвердження верховенства права. Тези Меморандуму Майдану стали підґрунтям при розробці проєкту "Усвідомлення Вибору 2006: Інтерактивне співставлення пріоритетних інтересів виборців та обіцянок політичних сил".

Координація учасників Альянсу відбувається на Сайті "Майдан" <http://maidan.org.ua>.

Сайт "Майдан" виник 20 грудня 2000 року. Його було створено для прориву інформаційної блокади навколо акцій протесту, які розпочалися 15 грудня в зв'язку зі зникненням журналіста Георгія Гонгадзе та оприлюдненням змісту записаних майором Мельниченком розмов у кабінеті Президента Кучми. Сайт був створений на добровільних засадах друзями Георгія, журналістами, програмістами та активістами наметового містечка на Майдані Незалежності і на Хрещатику.

Взимку 2001 року Сайт "Майдан" було проголошено офіційним сайтом акції "Україна без Кучми". Згодом він став рупором і всіх інших опозиційних організацій, таких як "За Правду!" та Форум національного порятунку. Після спаду протестних акцій та прориву інформаційної блокади Сайт "Майдан" перетворився на інформаційно-аналітичний центр громадянського спротиву антидемократичному режиму Кучми.

На Президентських виборах 2004 року активісти "Майдану":

- створили агенцію прямої дії для сприяння чесним виборам;
- організували найбільшу в історії України групу з 1400 міжнародних спостерігачів;

- розробили і розповсюдили сотні тисяч інформаційних листівок;
- проводили десятки громадянських кампаній; заохотили десятки тисяч людей до активної участі у виборах;
- організували та інформаційно підтримували мобільні групи спостереження "Нічна Варта".

Після Помаранчевої Революції Сайт "Майдан" стає інформаційно-координаційним ресурсом розбудови громадянського суспільства в Україні. Наразі Сайт "Майдан" об'єднує тисячі активістів, понад чверть мільйона читачів і дописувачів в Україні і в усьому світі.

Сайт "Майдан" не має власників і не контролюється жодною з політичних сил.

Фундаментальні принципи Майдану

Принцип ненасильства - заперечення будь-якого насильства як методу боротьби.

Принцип колективного лідера - відсутність формальних лідерів. Роль лідера відіграє колектив.

Принцип копилефту - відокремленість ідеї від людини.

Принцип відсутності минулого - ніхто не має права використовувати свої минулі заслуги для пропаганди своєї точки зору.

Принцип Відкритого мозкового програмного забезпечення - відкритий доступ до максимального обсягу майданівської інформації.

Принцип жертовності - кожен мусить чимось жертвувати заради загальної справи і не має права вимагати чогось взамін.

Принцип толерантності - кожна точка зору має право на існування. Ксенофобія, расизм, національна, релігійна, ідеологічна та інші види нетерпимості на "Майдані" оголошені "персонами нонграта".

Принцип надідеологічності і надпартійності - ми підтримуємо не організації чи ідеології, а конкретні дії.

Принцип опори на власні сили - ніхто не зробить для нас те, що ми хочемо, окрім нас самих.

Принцип ідейної згуртованості - можна і треба сперечатися щодо деталей, але не можна сперечатися щодо засад.

Юрій Полуденний:

ОСТАНОВИТЬ государственный переворот в Украине!

События последних дней и сложившаяся ситуация в Верховной Раде говорят о том, что в Украине начался и идет государственный переворот. Он состоит в том, что, во-первых, в балансе государственной власти устранена ее судебная ветвь: заблокирована работа Конституционного Суда, а суды общей юрисдикции отстранены от этого процесса. Во-вторых, идет попытка устранить от власти Президента Украины. Все это вместе позволит сосредоточить всю полноту власти в стране в руках части депутатов Верховной Рады, так называемой «антикризисной коалиции». Из трех ветвей власти останется одна, да и та будет контролироваться всего несколькими лицами. Как видим, налицо попытка изменения государственного устройства Украины с демократического на авторитарное, то есть попытка государственного переворота.

Отстранение Президента Украины от власти происходит постепенно, в несколько этапов, через замену легитимных решений Верховной Рады политически целесообразными под лозунгом преодоления кризиса, грозящего разразиться в Украине осенью этого года.

Первый этап. Подписывая соглашение о создании демократической коалиции, Мороз и его фракция и не собирались работать в ней. Они вступили в нее с мошенническими намерениями только для того, чтобы:

- а) прервать течение месячного срока на создание коалиции, после которого Президент Украины имеет право роспуска Верховной Рады;
- б) получить «формальное» право на проведение выборов спикера;
- в) получить возможность политического шантажа Партии регионов.

Мог ли Мороз получить согласие Партии регионов на избрание его спикером без создания «помаранчевой» коалиции? Конечно, нет. Об этом не один раз заявляли регионалы. А теперь вспомните, как растерянно выглядели Янукович, Азаров, Кушнарв, Богатырева после официального объявления о создании демократической коалиции. План Мороза сработал.

Разве не говорит о фиктивности этой коалиции то, что она просуществовала всего несколько дней, а также то, что она не приступила к своей работе по выполнению коалиционного соглашения по избранию спикера и руководящих органов Верховной Рады, выдвижению кандидатуры Премьер-министра и выполнению Программы коалиции. Конечно, она могла распасться, но только после неудачной работы. А это минимум несколько месяцев. Да, и нельзя забывать, что там все было расписано и согласовано. А работа созданной коалиции даже и не начиналась.

Второй этап. С нарушением Конституции Украины и регламента Верховной рады происходит избрание спикера и создание, так называемой «антикризисной» коалиции. Здесь весь расчет построен на том, что Конституционный Суд заблокирован, политические оппоненты и общественность будут находиться в состоянии глубокого шока от неслыханного вероломства, а Президент Украины не предпримет энергичных противодействий.

Лукавой является и название коалиции «антикризисная». Того кризиса, якобы наставшего с приходом к власти Президента В.Ющенко, и котором так много говорят, в Украине нет. Экономическое положение сейчас не хуже, а лучше чем в 2004 году. Инфляция за первое полугодие 2006г. составила менее 3%, прирост ВВП в июне составил больше 9%. И это прирост, рассчитанный по реальным объемам и ценам экспорта-импорта, а не по фальшивым как в 2004 году, когда экспорт завывшался, за счет фиктивных контрактов для получения возврата НДС, а импорт занижался, за счет контрабанды и смехотворных ввозных цен.

Конечно, в Украине есть системный кризис, отрицать этого нельзя, но он начался еще в 1991 году и продолжается до сих пор. И в этом нет вины нынешней власти. Уровень ВВП в Украине до сих пор составляет около

65% от уровня 1991г. Если обратиться, к так называемому «мясному кризису», о котором часто любят говорить, необходимо сказать, что поголовье скота в Украине непрерывно сокращалось с 1991 до 2005 года и уменьшилось за этот период в несколько раз.

Третий этап. Верховная Рада утверждает Януковича Премьер-министром без представления Президента. Е.Кушнарв об этом ясно сказал, что оно является чистой формальностью и Верховная Рада утвердит Януковича Премьер-министром и без представления Президента Украины. Как видите, для них положения Конституции - пустые формальности. И если они стали на этот путь, то они пойдут по нему до конца. После этого на улицы Киева выйдут сторонники Януковича, из здания Кабинета Министров выгонят Правительство Еханурова и его место захватит «новая власть». И превратится Украина в Малороссию-Белоруссию.

Необходимо отметить: все, что в последние дни совершено в Верховной Раде, является прежде всего незаконным, а уже потом неконституционным. Имеется решение Конституционного Суда, в котором он разъясняет, что Конституционный Суд рассматривает соответствие законов, принимаемых Верховной Радой, Конституции Украины, а исполнение высшими органами власти Конституции как закона прямого действия и других законов должны рассматривать суды общей юрисдикции. Прецедент этого уже есть, когда Верховный Суд признал итоги 2-го тура выборов Президента Украины в 2004 году незаконными.

Что в этой ситуации можно сделать для того, чтобы в зародыше остановить государственный переворот?

1. Обратиться в Верховный Суд Украины о рассмотрении мошенничества фракции СПУ по созданию демократической коалиции, признанию этой коалиции фиктивной и признанию незаконными всех действий Верховной Рады после создания демократической коалиции и, так называемого ее «ропуска».

Из этого будет следовать, что парламентская коалиция в Верховной Раде не была создана в срок, в настоящее время ее нет и Президент Украины имеет право роспуска Верховной Рады.

Иллюстрация с www.livejournal.com

Юрій Полуденний: Остановить государственный переворот в Украине!

Закінчення. Початок на стор. 4

2. Обратиться в Верховный Суд Украины о рассмотрении незаконных действий Верховной Рады по не-приведению к присяге судей Конституционного Суда и о принятии решения о приведении их к присяге перед всем народом Украины.

Президент Украины, народные депутаты, судьи Конституционного Суда присягают в Верховной Раде перед народом Украины, а не перед депутатами, которые являются лишь свидетелями этой присяги, но не более. Поэтому Верховный суд может принять решение о расширении числа свидетелей присяги до всего народа Украины и сделать это торжественно на Майдане Незалежности в присутствии десятков тысяч украинских граждан и с прямой телевизионной трансляцией на всю Украину.

3. Обратиться в Верховный Суд о принятии решения о прекращении всех действий Верховной Рады до рассмотрения этих двух вопросов и до возобновления работы Конституционного Суда.

После того как события войдут в конституционное русло, рассмотреть в Конституционном Суде все противоречия и спорные моменты в Конституции Украины и ее исполнении всеми ветвями власти, и принять решение по ним. Затем на их основе разработать и принять в Верховной Раде законы: «О парламентской коалиции», «Об оппозиции», «О Кабинете Министров», «О регламенте работы Верховной Рады», «Об импичменте Президента Украины», «Об импичменте народных депутатов», а также внести поправку в Конституцию

Украины о том, что эти законы не должны зависеть от политической целесообразности и могут приниматься и изменяться только конституционным большинством Верховной Рады.

И только после этого вернуться на исходные позиции и приступить к формированию парламентской коалиции и украинского правительства.

Попытка решить проблему государственного переворота путем ведения переговоров с «антикризисной коалицией» о создании расширенной коалиции - это есть самообман, потеря драгоценного времени. Это смерти подобно.

Хотелось бы отметить, что роспуск Верховной Рады не решит проблемы власти в Украине, так как в обстановке жесткого противостояния новые парламентские выборы не будут честными. Фальсификация будет еще большими, чем на президентских выборах в 2004 году. Поэтому, кто бы на этих выборах не победил, проигравшая сторона эту победу никогда не признает. А это неизбежно приведет к расколу Украины.

Граждане Украины, со всей серьезностью осознайте, что **Сегодня мир, демократия и независимость Украины находятся в большой опасности** и, что Завтра может быть уже поздно! Но все имеет также и обратную сторону. Если мы сумеем в это переломное время защитить нашу Конституцию и преодолеть конфронтацию и вражду в Верховной Раде, то сможем создать в Украине эффективную политическую и государственную системы.

К. Торшувит:

Зневага до народу: аспект кризи чи її корінь?

Хочу підкреслити один аспект теперішньої політичної кризи: відсутність зв'язку політиків з громадянами. Наші, "помаранчеві", партійні політики продовжують трактувати народ як пасивний об'єкт маніпуляції (в кращому разі). Зв'язку нема в обох напрямках: "вони" не хочуть слухати "нас" і не хочуть говорити з нами.

Згадаймо часи після перемоги революції, формування оновлених органів влади в центрі і на місцях. Скільки лунало обіцянок "влаштувати відкриті конкурси", "запросити тисячі молодих професіоналів-випускників західних університетів" і тому подібне. Але дуже швидко ці обіцянки затихли, а ніяких відкритих конкурсів не було і близько. На керівні посади призначалися корумповані представники старої влади, які встигли швидко змінити прапор, а часто і ті, хто прапор не міняв. Ці призначення стали першою серією ударів по надії і ентузіазму народу. Звісно, така політика не могла привести до швидких позитивних змін.

Наступна серія ударів - формування списків на парламентські вибори. Про це багато писалося на "Майдані". Тотальне кумівство і продаж місць, які панували в головних "помаранчевих" партіях, відібрали у них не один десяток відсотків голосів. Тут же треба згадати масовий розгін ідейних партійних активістів і заміну їх друзями началь-

ства. Якби лідери розуміли, що для перемоги їм потрібна підтримка народу, то вони б діяли інакше. Отже, не розуміли або не відчували.

Згадаємо також кілька проектів по налагодженню прямого зв'язку між громадянськими активістськими середовищами і президентом. Були навіть спроби формалізувати такий зв'язок. Наскільки автору відомо, всі ці проекти, від яких Президент і влада мали здобути пряму вигоду, провалилися. Їх неуспіх можна, звісно, списувати на підклимну боротьбу у відповідних органах. Але тут ми знову бачимо: якби лідери розуміли важливість комунікації із суспільством, то поставили б це пріоритетом і змогли б подолати спротив бюрократії.

Передостанній приклад: післявиборні коаліційні ігри. Лідери фракцій не пояснювали своїм виборцям мету і принципи переговорів. Лунали тільки суперечливі заяви, що "вже все майже домовлено" чи "нас хочуть зрадити". Проект коаліційної угоди, згадаймо, потрапив у пресу неофіційними каналами. Отже, лідери вважали, що народу краще не знати, про що вони домовляються? Нічого дивного, що в такій атмосфері сталася відома зрада соціалістів, які здобули можливість казати, що вони "випередили" зраду проти них самих. Хто його знає, що там було насправді, адже так? Адже

домовлялися, як завжди, про місця біля корита. Недаремно до вимог Майдану, що підписують у ці дні громадяни, включено пункт про відкриті коаліційні переговори.

І, нарешті, останній приклад. Про який трохи сумно говорити саме зараз, але краще сказати наперед, щоб, може, причетні встигли виправитись. На Майдані Незалежності встановлені сотні напівпорожніх наметів БЮТ, а біля них стоять - хто б ви думали? - наймані агітатори! А між тими наметами ходять тисячі киян, які стурбовані ситуацією в країні і шукають, що робити. Достовірну (або взагалі будь-яку) інформацію, прогнози і системні плани вони знаходять в єдиному наметі "Майдану". А з головної сцени лунають не новини, не аналітика, не заклики врешті, а виступає масовик-затейник, як на простих вуличних концертах, оплачених якимось пивним або горілчаным брендом.

Зрозуміло, за кого організатори мають тих активних та зацікавлених киян? За підлітків, яких можна і треба "купляти" музичкою?

Не хочеться нагадувати банальності про кількість входів у ту саму річку. Якщо вони ("наші" політики (оксюморон?)) не хочуть поразки, то мусять негайно змінитися.

Сергей Дибров

Украинская политика для чайников.

Том первый.

Остались вы ни с чем, и это однозначно. Ваш зоопарк закрыт, и нет пути назад... Но мы пойдем вперед, все сложится удачно. Вперед, друзья! – Куда? – На мясокомбинат!

КВН «Коммандос», Одесса

Глава 1. «Все они одинаковые».

Все они одинаковые.

Нет, чем-то они, конечно, отличаются. Как минимум, цветом символики. Или, например, где-то больше приятных людей, а где-то меньше, где-то болеют за "Шахтер", а где-то - за Кличко. Но, по большому счету, наши организованные политические группировки отличаются друг от друга примерно так же, как компания UMC от «Киевстара». У одной логотип фиолетово-оранжевый, а у другой – бело-голубой.

Вспомним историю. В свое время компания UMC пришла на украинский рынок с одной-единственной целью: срубить как можно больше бабла. И делала это весьма успешно. Помните золотые времена, и девятые годы? Минута - доллар, трубка – тысячу долларов. Пальцы всером.

Потом на украинском рынке появилась компания «Киевстар». Что характерно, пришла она с той же самой целью: срубить побольше бабла с жителей Украины. Что и успешно делает по сегодняшний день.

Безусловно, они очень разные, фирма UMC и компания «Киевстар». И финансовые возможности у них разные, и клиентская база, и внутренняя структура. Я уже не говорю о логотипах и рекламных лозунгах - тут уж вообще, ничего общего. Но цель у одной и дру-

Например, сотрудники "отдела по работе с клиентами" таких операторов запросто могут поджечь дверь квартиры должника-неплательщика. Хотя в мои планы не входило становиться «должником-неплательщиком», такие «традиции ведения бизнеса» мне как-то не по душе. И я выбрал UMC.

Но мы отвлеклись. Так вот, наши политики отличаются друг от друга примерно так же, как UMC отличается от «Киевстара» или, скажем, от DCC.

Контрольные вопросы к главе 1.

1. Что именно поджигали злым неплательщикам специалисты одного мобильного оператора?

2. Какого цвета логотип компании «Билайн»? Нарисуйте.

3. Зачем пришла на украинский рынок фирма UMC? А «Киевстар»?

Глава 2. Политика в Украине – это бизнес.

Политика в Украине – это бизнес.

Да еще какой! Вы даже не представляете: западные бизнесмены и мечтают не могут о рентабельности, которую дает депутатский мандат или министерское кресло. Какому-нибудь наркомбарону даже не снился уровень рентабельности бизнеса под названием «судья первой инстанции». Ни один браконьер за всю жизнь физических не наворует столько, сколько поимеет простой заместитель министра экологии и охраны окружающей среды.

Это в Америке для того, чтобы быть самым богатым человеком, нужно быть президентом компании «Майкрософт». У нас, в Украине, для того, чтобы так

же сказочно разбогатеть, нужно стать депутатом. Или министром. Лучше - президентом. В крайнем случае, кумом президента.

Астрономическую прибыльность политического бизнеса нашей власти обеспечивала её полная монополия. Представьте себе торговку семечками, которая продает их одна на весь огромный базар. Это же какие возможности появляются. По гривне за стакан – и не меньше! А то и за полторы. А все потому, что - монополия!

Как и все монополисты, наши правители без зазрения совести обдирали «клиентов», то есть нас с вами, как липку. Естественно, власть следила за тем, чтобы никто чужой не лез в их властный «огород», пристально и тщательно. С потенциальными «нарушителями монополии» боролись по-разному: кого-то взрывали, кого-то сажали, кого-то, как говаривал Л.Кучма, «подвешивали за яйца», кого-то просто покупали, пред-

ложив небольшое теплое местечко внутри властной монополии, чтобы не высовывался и не нарушал Систему.

Конкурентов власть не любит. А вот свой народ, своего, в прямом смысле, кормильца и поильца – просто обожают. Не верите? А ведь так оно и есть. Когда власть имущие говорят о том, что нежно любят свой народ (тот самый, который обдирают, как липку) - они говорят это абсолютно искренне. А иначе, как можно не любить бутерброд с икрой, который Вы съедаете сегодня на завтрак?

Контрольные вопросы к главе 2.

1. Почему семечки на базаре?

2. За что именно, по словам Кучмы, подвешивали тех, кто хотел подорвать монополию на власть?

3. Как можно не любить бутерброд с икрой, который Вы съедаете сегодня на завтрак? Нарисуйте.

Глава 3. Почему депутаты бьют друг другу морды?

Почему депутаты бьют друг другу морды?

Потому что вышел у них небольшой облом.

Тут такая история. Ребята пришли в Раду, чтобы заняться своим привычным бизнесом – конвертировать свои депутатские мандаты в бабло. Бизнес самый обычный, ничем, кроме уровня прибыли, не отличающийся, например, от торговли семечками на базаре. Сначала – вложение (за все в мире приходится платить, и депутатский мандат – не исключение), потом – возврат денег с хорошим наваром.

И вот ребята, изрядно вложившиеся во время выборов, получают мандаты. Приходят в зал заседаний, а там – опа! Что за ботва? Конкурирующая фирма?!

Ребята искренне полагали, что исключительное право обдирать клиентов (граждан Украины) даровано им Богом и принадлежит им навечно. Однако не поняли они, что в результате событий на Майдане не только Ющенко стал президентом, но и появились некие зачатки того, что во всем мире называется «политической конкуренцией». И тут она – бац! – и выскочила, и наломала ребятам всю малину. Вот ведь незадача...

А теперь представьте ситуацию: торговка семечками приходит на базар и видит на своем привычном, давно насыщенном теплом месте такую же самую барышню с таким же самым товаром. Что она делает в первую очередь? Правильно, начинает кричать «гевольт!» и цепляется конкурентке в волосы.

Именно это мы и наблюдаем в сегодняшней Верховной Раде.

Контрольные вопросы к главе 3.

1. Чем отличается торговля депутатскими полномочиями от торговли семечками? Нарисуйте.

2. Куда именно цепляется конкурентке базарная торговка? А депутат от фракции социалистов?

3. Почему депутаты Верховной Рады с утра такие нервные?

Фото Анни Андрієвської, "Українська Правда" www.pravda.com.ua

гой – совершенно одинаковая: «полученные прибыли», а по-простому – срубанные бабла. И способ заработка один и тот же: предоставление услуг мобильной связи. В этом смысле все мобильные операторы абсолютно одинаковы.

Бывают, правда, и исключения. Есть такие операторы, которые, как и все остальные, пришли, чтобы срубить бабла. Правда, делают они это, скажем мягко, нетрадиционными методами.

Сергей Дибров
Українська політика
для чайників

Том первый. Окончание.

Глава 4.

Ну, допустим. А что будет в Раде дальше?

Ну, допустим. А что будет в Раде дальше?

После того, как базарные торговки устанут тягать друг друга за волосы, они прекращают это делать. Никогда еще базарные торговки не тягали друг друга за волосы вечно.

Так что побьют наши депутаты друг друга физиономии в Раде и станут думать, как жить дальше.

А дальше - есть несколько вариантов.

Вариант 1. Одна торговка оторвет другой клок волос, обзовет «праституткой», разбросает все ее семечки, потопчет их ногами и выгонит нахалку с позором. После чего, как и раньше, будет продавать свои семечки по гривне за стакан, а то и дороже - по полтора, со злости.

Раньше, году этак в 1998-м, этот вариант был самым вероятным. В те дикие доисторические времена, как точно подметил Дарвин, выживал сильнейший. При нынешней ситуации в стране и в мире, учитывая те изменения, которые произошли в Украине в последние годы, такой вариант развития событий маловероятен.

Вариант 2. Торговки будут долго пыхтеть, ругаться, толкаться и обзывать. Потом устанут и сядут за стол переговоров. После нескольких раундов они договорятся, что одна из них будет торговать семечками возле мясного корпуса (там богатая клиентура), а вторая - возле молочного (там больше народу). Пообещают друг другу не нарушать границы, нехорошими словами не ругаться и за волосы друг друга не дергать. После этого в течение многих лет будут жить довольно-таки мирно и счастливо, продавать семечки по гривне за стакан, как и раньше, а то и дороже - по полтора, для компенсации упущенной прибыли.

В экономике это называется «антиконкурентный сговор» и преследуется по закону. В современной украинской политике это носит название «широкая коалиция» (ширка). Для торговцев семечками это самый выгодный, в данном раскладе, вариант. Поэтому отовсюду звучат призывы: «давайте вести себя цивилизованно», «проведем консультации», «сядем за стол переговоров», «объединим все семечко-торговые силы страны», «спасем отечественную семечкопродолжающую экономику». Цель простая: сохранить прежний уровень прибыли: (гривна за стакан) и обеспечить рост ВВП (путем плавного, по 12% в год, роста цен на семечки, до уровня полутора гривен).

Вариант 3. Торговки будут долго ругаться, пока не устанут. Когда на драки и переговоры сил больше не останется, они разойдутся по своим прилавкам и начнут торговать каждая своими семечками, изредка обмениваясь ругательствами.

Тут у покупателей возникнет целый ряд вопросов:

- у кого из торговки семечки вкуснее

и лучше пожарены?

- у кого стакан больше?

- кто опрятнее и у кого руки чище?

- и, наконец: у кого цена ниже?

Короче, веселой и беззаботной жизни у торговки больше не будет. А кусок хлеба побольше и слой масла на нем потолще будет как раз у той, которая больше понравится покупателям, то есть нам с вами.

Напомним: когда мобильная связь в Украине была монополией УМС, минута разговора стоила один доллар. Потому что жадные были. Потом, когда появилась не менее жадная компания «Киевстар», (которая, как мы помним, ничем особо от УМС не отличается), цена упала раз в десять, а зона покрытия увеличилась раз в сто. За что им большое потребительское спасибо.

Это называется «конкуренция». На базаре - экономическая, а в Верховной Раде - политическая.

Контрольные вопросы к главе 4.

1. Долго ли будут кричать и царапаться базарные торговки? А депутаты Верховной Рады?

2. Как именно будет называться коалиция, если депутаты договорятся, что «регионы» будут продавать семечки только возле мясного корпуса, а «оранжевые» - возле молочного? Почему тогда будет стакан семечек?

3. И все-таки, почему депутаты Верховной Рады с утра такие нервные? Нарисуйте.

Глава 5.

Почему мы против «ширки» (широкой коалиции)?

Почему мы против «ширки» (широкой коалиции)?

Потому что «ширка» - это даже хуже, чем монополия.

Думаете, монополистом быть приятно? А ведь монополиста может обидеть каждый. В монополиста все тычет пальцами. Монополисту все время норовят установить предельные цены и заблокировать его личные счета в швейцарских банках. В конце концов, к монополисту частенько приходит Анти-монополярный Совет Европы (докладчики Вольвенд и Северинсен) и на весь мир шумят о том, что он - монополист. И все это приходится терпеть. И ради чего - ради какой-то гривны, ну, максимум, полутора, за стакан?

То ли дело ширка! Конкуренция? - есть. Монополия на власть? - да ни Боже мой. Вот, пожалуйста, госпожа Северинсен, посмотрите сами. Это запад, здесь торгуют семечками по гривне за стакан под оранжевыми флагами. Вот здесь, пройдемте, чуть восточнее - такие же самые семечки, по той же самой цене, на чистеньком прилавке в белоголубых тонах. Как видите, полная свобода, тишина, спокойствие, единство нации и бурный рост экономики. Кстати, по прогнозам экономистов, цена семечек к концу года не превысит полутора гривен за стакан...

Для торговки семечками, которые поднадужились, влезли в долги и все-таки купили себе депутатские мандаты, «ширка» (широкая коалиция), при которой будет «все поделено», в нынешней ситуации была бы пределом мечтаний.

Но мы с вами - не торговки из зала заседаний Верховной Рады. Нам ширка не нужна, нам в этой стране жить и ку-

шать эти самые семечки. Поэтому наша первоочередная цель и задача - поддержание складывающейся в стране системы политической конкуренции.

Почему?

Ну, во-первых, только так торговки станут обращать внимание на то, насколько чистые у них руки. Во-вторых, куда они не денутся: начнут давать скидки, проводить рекламные акции, привлекать постоянную клиентуру, и даже выполнять индивидуальные заказы («а мне, пожалуйста, пожарьте без соли, хорошо?»). В-третьих, у нас с Вами появится выбор: или слегка пережаренные, но по тридцать копеек, или нормальные, но по пятьдесят.

Но не это главное. Главное начнется потом.

Если не будет монополии на власть и всяких сговоров наподобие «широкой коалиции», прибыльность властного бизнеса (превращения власти в бабло) начнет падать и стремиться к нулю. Это законы конкуренции, а они, как и законы природы, неуломилимы.

Мы живем в реальном мире и даем себе отчет, что «власть» будет бизнесом во все времена. Однако рано или поздно возникнет ситуация, когда рентабельность этого бизнеса спустится с нынешних заоблачных высот властного Олимпа и станет сопоставимой с другими бизнесами. Вот тогда перед кандидатом в депутаты встанет вопрос: а есть ли смысл инвестировать деньги в нардеповский мандат? Может, вложить их во что-то более прибыльное? Например, в недвижимость? В разработку микропроцессоров? Во что-нибудь экзотическое, например, в строительство сети фирменных лотков по торговле семечками на всех крупнейших рынках страны?

Когда власть перестанет быть самым прибыльным в стране бизнесом, нас ждут не только семечки по тридцать копеек. Начнутся качественные изменения. Появятся шансы, что в Раду наконец придут люди, которые умеют придумывать и принимать хорошие законы. То есть - заниматься прямыми депутатскими обязанностями, а не только конвертировать власть в бабло.

А на сегодня главное - по дурацки не согласиться на «широкую коалицию». Ширка - она такая. Один раз поддался уговорам, уколосся, получил кайф, а потом - тяжелейшая ломка. Лет на десять. Вы этого хотите?

**Наркотики - это зло.
Скажи ширке "нет"!**

Контрольные вопросы к главе 5.

1. То ли дело ширка?

2. Какие люди рано или поздно придут в Верховную Раду? А какие не придут?

3. Что именно Вы скажете наркотикам? Нарисуйте. Возьмите рисунок с собой на митинг на Майдане. Только так Вашу точку зрения узнают торговки семечками из Верховной Рады и ее окрестностей.

Спасибо.
12.07.2006

Автор благодарит г-на Лозину-Лозинского и г-жу Татьяну Монян за любезно предоставленные мысли-руссы и другую неоценимую помощь в создании данного учебного пособия.

Продолжение следует.

Олександр Пилипенко:

Річниця взяття Бастилії. Варто знати.

Хто пам'ятає такі прізвиська як Лафайєт, „брати Ламоти“, „всесильний Латур-Мобур“?? Мабуть, ніхто (окрім чуваків, які зарубаються по історії Франції 18-го століття). А між тим, це прізвиська найвидніших „героїв Бастилії“, тобто перших правителів, які прийшли до влади внаслідок Великої буржуазної революції.

Зате ми гарно пам'ятаємо імена Робесп'єра, Дантона, Марата. Це люди, які прийшли до влади *на четвертий рік* після взяття Бастилії, *на другий рік* після проголошення республіки, а також після відставки *шостого* чи *сьомого* з „революційних“ та „коаліційних“ урядів.

Влітку 1789 року народ Франції, розлючений намірами Короля здійснити черговий закат та поширити владу, розтрощив Бастилію – символ дворянської диктатури.

Дворяни тих часів вели себе так само, як наші „олігархи“. В них були величезні маєтки, що будувалися не капіталістичним шляхом (заробляння коштів), а відбиранням грошів у „низького сословія“. Вони мали дурні привілеї – наприклад, всі решта уступали їм дорогу, навіть якщо екіпаж зупинився посеред тракту, і при тому знімали капелюхи.

А ще всі вони були ДЕПУТАТАМИ.

Після скидання Короля Францію очолив *банк'єр* на ім'я Неккер (хто зараз його пам'ятає? А тоді він був символом революції!). Нерішучий, лояльний до Короля, лише через несистемні обставини він посварився із оточенням, і до самого кінця був і залишався дворянином, хоча й вдавав з себе буржуа.

Неккер був фактично відсторонений від влади ... внаслідок справжнісінької політичної реформи. Він довго ще формально продовжував очолювати Францію, але робив це переважно з сусідньої Швейцарії, де в пана Неккера були маєтки та сім'я. Цьому панові пощастило чи не найбільше за всіх – він пережив не тільки всіх революціонерів та контрреволюціонерів, а навіть самого Наполеона.

Починаючи з перших місяців революції, на Сході Франції почали повставати провінції. Бунти чинили дворяни, які так і не второпали, що за нового устрою всі їхні міфічні „дідівські права“ на землі та живих людей будуть неминуче знищені.

Франція тих часів *не була єдиною нацією*. Тільки внаслідок революції французький народ став єдиним. А тоді – були провансальці, норманці, пихаті бургунди, гарячі гасконці та свідомі валонці. Всі вони склали більш ніж 50% населення.

Навіть в самому Парижі часів короля серед знаті не було модним розмовляти рідною мовою – перевага надавалася австрійському діалекту, звідки, до речі, була критична чисельність чиновників. Жили вони чомусь не в Австрії, а у Франції, не забуваючи при тому демонструвати зневагу до всього французького.

Перший уряд, який взяв владу – цілком складався з „ліберальних дворян“. То були такі ж самі дворяни, тільки їм дісталось менше королівської ласки, ніж фаворитам. Серед них були дві течії – роялісти та орлеаністи. Перші хотіли замінити скинутого короля кимось з його братів, а другі – представником бокової династії, Орлеанської. Серед них не було жодного, хто б уявляв собі за реальність Республіку та Демократію. Казали, що народ не має на це клепок в голові, що має правити так звана „еліта“. (До речі, саме з тих часів до нас докочував цей снобістський термін).

Скинутий король мав надію на повернення. Йолоп не розумів, що найкраще, що він міг зробити – це втекти кудись назавжди. Він навіть не вивіз ані сім'ю,

ані капітали за кордон. Одні кажуть, що йому не дали, інші вважають, що він був впевнений що бабло знадобиться в межах країни. (Є навіть версія, що він був такий благородний, ги-ги).

Кульмінацією був французький „майдан“ – на площі перед версальським палацом народ взяв в облогу королівські маєтки. Переляканий король з'явився на балконі в червоному ковпаку – це було щось на кшталт помаранчевої стрічки, символ революції.

Тоді ж з'явилася нова „еліта“ на чолі з харизматичним, показово революційним ... маркізом, тобто чистокровним дворянином, який вдався до революції, погано уявляючи її наслідки. Його звали Лафайєт, і він був героєм недавньої Американської революції.

Не можна не згадати й такого „видатного“ лідера перших років Революції, як барон Мірабо. Це був блискучий оратор і не менш талановитий мародер: починаючи з першого дня Бастилії і до самої смерті Мірабо багатів, забираючи майно в дворян, що програли.

Але це не заважало панові Мірабо вести таємне листування: з Королем, в якого він прохав вибачень за тимчасові незручності; та з урядами Австрії і Англії, у яких він вимагав скоріше напасти на Францію та придушити революцію.

Доля цього найвидатнішого зрадника склалася цікаво: він раптом помер, ще у лаврах героя Франції, аж потім було знайдено його листування. І тіло негідника було викинуто з Пантеону героїв.

Але де ж славетні Робесп'єр, Марат та Дантон? Вони ще „не при справах“.

Максимільєн Робесп'єр, відомий адвокат, не примкнув до жодної партії. Марат – журналіст, автор газети „Друг Народу“. Дантон – бізнесмен, який навіть не одразу збагнув, що в країні щось почалося, бо був зайнятий терміновою відправкою товару. А „перший комуніст“ Бацьоф, що був очевидцем першої крові перед Бастилією, нажахано писав дружині: „Влада, замість того аби зробити нас м'якими, перетворила нас на варварів“.

Втім, перші уряди Франції були поміркованими. Партія, яка прийшла тоді до влади, звалася Фельяни. Ці хлопці, звичайно, теж були дворянами, і тому їм здавалося близнірством, коли народ вимагав скасування дворянства.

Нова опозиція – вчорашні прибічники Короля – почала об'єднуватися, і всілякі розбіжності між роялістами та орлеаністами вже здавалися їм зайвими. Користуючись небувалою свободою слова, вони наробили купу журналів та газет (а ще вчора нищили ЗМІ, як шкідливих комах!). У своїх газетах вони вологи на всю Європу про дикі репресії проти них, хоча *тоді* їх ще ніхто не чіпав. В них позабирали хіба що шмат доходів та маєтків, які були вкрадені занадто вже нахабно.

А революційні уряди підтримували – спочатку – справжні революціонери, тобто народ та буржуазія. В них були власні клуби які, тоді вважали „занадто радикальними“ - Кордильєри, монтаньяри та жирондисти. Мали вони таку наївну думку, що всіх дворян та попів треба позбавити ВСІХ привілеїв. Дворяни як з правлячої партії, так і з опозиції лише посміювалися та тихо-ноко крутили пальцем біля скроні.

Ситуація в революційній Франції почала мінятися ... завдяки зовнішньому втручання. Росія, Австрія, Іспанія – абсолютні монархії – мали досить слушне занепокоєння щодо „експорту революції“ та „поганого прикладу“ на своїх власних теренах.

Олександр Пилипенко: **Річниця взяття Бастилії. Варто знати.**

Продовження. Початок на стор. 8

ВАЖЛИВО: Франція тоді вважалася дуже слабкою державою з христовою армією, хлипкою економікою та розмежованим за релігією та мовами населенням. Тому сусідні імперії готувалися не до оборони від Французів, а до швидкого нападу, взяття Парижу та повернення Короля. (Якби хтось прокрутив їм кадри з майбутніх Європейських походів французької армії років за десять, вони б мабуть довго реготали).

Отож нічого сумняшся сусідні імперії почали готуватися до вторгнення. Вони купували шпигунів в Парижі, фінансували заворушення в провінціях. За намірами, прикордонні французи мали самі внести на своїх руках окупантів та з словами „Вибач, Людовікович, ти був правий” схилитися під рукою Короля.

Але сталося не як гадалося. Уряд дворян-фельянів традиційно недооцінював зовнішню погрозу. А також кепсько боровся проти внутрішньої контрреволюції. Справа дійшла до того, що *на другий рік* революції прибічники короля – роялісти та орлеаністи – запланували та мало не здійснили заколот.

Вони були настільки впевнені, що схопили бога за бороду, що навіть не дочекалися вторгнення окупантів – мабуть, не хотіли ділитися виграшем з чужинцями. Але в них сталася катастрофа на ім'я Варенн. Не в міру свідомий та пильний міліціонер при перших формальних ознаках зради арештував Короля (той хотів втекти до повстанців).

Після того народ почав виходити на вулиці та карати. Саме тоді тільки смерть зберегла депутата-зрадника Мірабо від суду або самосуду.

Але фельяни, що були у владі, спробували припинити народний гнів. Бо насправді псевдо-революційна „еліта” дворян була плоть від плоті та кров від крові своїх „опонентів” - зрадників.

І сталася катастрофа під назвою *Марсово поле* – акурат *на другу річницю* революції. Фельяни, ці нібито революціонери, які ледь не втратили владу та знову отримали її від повсталого народу, надумали загнати „бидло” назад в стійла. 17 липня 1791 року народна демонстрація, яка вимагала суду над „непідсудним” Королем, була розстріляна з гармат.

Після цього уряд втратив будь-яку легітимність, парламент було розпущено і у вересні 1791 запроваджено нову, демократичну Конституцію.

Новий парламент був частково буржуазним, частково дворянським. Перших презентувала купа партій (Кордильєри, монтаньяри, жирондисти; вперше з'явилися якобінці); других – „відмита” партія фельянів. Між ними почалися сварки.

Цього разу вороги – занепокоєні імперії – вирішили не чекати, а напасти. 20 квітня 1792 (революція йшла *вже третій рік*) Австрія та Прусія почали вторгнення. Росія профінансувала кампанію, але участі не брала.

Аби якось замаскувати інтервенцію, наперед були виставлені невеликі загони з людей, яких розшукували за кримінальні злочини, зроблені ще за Короля.

Уряд фельянів не міг добре воювати. Армія не слухалася, багато генералів потай або явно співчували інтервентам. Народ вимагав зробити нові отряди добровольців, фельяни не робили цього, бо боялися (і недаремно), що потім ці отряди ударять по їхньому ж урядові. Перші невдачі – неготовність до війни та анархія в армії – призвели до відставки фельянів, і більше ми про них не почуємо, бо ці „герої революції” були нікчемами і ніколи себе більше не проявили).

Новий уряд – перший справді буржуазний – очолили жирондисти. Це були видатні популісти, вони гарно відчували настрої народу та мали намір опиратися саме на нього. Жирондисти випустили звернення „Батьківщина в небезпеці!”. Народ почав співати щойно написану „Марсельєзу”.

Молодий майбутній дипломат Талейран тоді поглизував з реваншистів: „Вони нічого не забули та нічого не навчилися”. Він був правий – голова окупантів Гер-

цог Брауншвейг оприлюднив лист до Короля (той вже був під фактичним арештом) з пропозицією переходити до наступачючих.

Після того народ Короля просто „розірвав”. Відмазки вже не проходили, а уряд жирондистів не бачив сенсу захищати його від власного народу.

10 серпня у Франції було нарешті проголошено РЕСПУБЛІКУ. Тоді це був вкрай радикальний устрій – фактично він був тільки у Швейцарії та Америці, найпрогресивніших країнах того часу.

Після того до відкритих ворогів Франції приєдналася не тільки Росія. Демократичні Англія та Нідерланди, які деякий час симпатизували французьким подіям, все ж таки були монархіями – і Франція опинилася у повному ворожому колі.

Здавалося, що тепер у Франції немає іншого вибору як здатися – „неможливо воювати одному проти всіх!” казали злорадні контрреволюціонери.

Але народ Франції обрав інший варіант. На подив та несподіванку всіх, Франція почала перемагати – і вирішила наступати на сусідів, аби народ за народом визволяти Європу від імператорів. Війська французів захопили всю Європу, та встановили власні режими у всіх країнах, окрім Англії та Росії.

Далі у Франції перебували при владі:

- жирондисти, які почали наступ та підняли народ;
- якобінці, які провели радикальні реформи та запровадили терор;
- термідоріанці, які знову зосередилися на зовнішніх наступках на сусідів;
- диктаторія, яка марно намагалася підняти економіку
- консули, які почали блискучі реформи;
- імператор Наполеон Бонапарт

Коли шокована Європа після 20-річних спроб нарешті розгромила Францію, емігранти повернулися до влади. Навіть Короля поновили – рідного брата загиблого. Але тоді феодальні порядки були вже вщент зруйновані, і спроби повернути історію назад виявилися марними.

Франція внаслідок революції на ціле століття стала наймогутнішою та найпрогресивнішою державою Європи. Може, й світу, бо Америка від неї відставала. Після революції французькі етнічні групи утворили єдину Французьку Націю.

Офіційна французька мова до революції використовувалася для судів та інших канцелярських справ, через що була заповнена канцеляризмом, запозиченнями з інших мов (англійська та німецька вважалися чомусь „прогресивнішими”), старовинними латинізмами. Не доживши до революції, гуманіст Руссо з обуренням писав: „Мені здається, що чиновники навмисно паплюжать французьку, щоб громадянин їх ніколи не розумів”.

Після революції мовне питання відпало, бо вожді сходу та заходу, півдня та півночі користувалися народними говірками, з яких протягом життя „наполеонівського” покоління повстала дивна, гарна та вкрай оригінальна ново-французька. Вже на початку нового століття французькою почали захоплюватися в інших країнах, а в Росії серед дворян стало модним хизуватися незнанням російської на користь французької, яка стала мовою бомонду.

Релігійні роздраї французів (католики-ватиканці, католики-авінонці, галлікани, гугеноти) були подолані ... шляхом фатальних помилок уряду. Спочатку спробували, відокремивши церкву від держави, зробити єдину „нову католицьку” церкву. Потім зрівняли в правах всі церкви. Потім заборонили церкви взагалі та запровадили атеїзм. Далі був культ „Верховного Божества”, яке швидко переіменували на „Вищий Розум”. За 20 років таких експериментів релігійно-церковна ідентичність французьких провінцій була геть зруйнована, і вже за Наполеона ніхто тим питанням не переймався.

Олександр Северин, канд.юр.наук., правовий радник Альянсу "Майдан"

ОСИКОВИЙ КІЛОК ДЛЯ ВИБИВАННЯ КЛИНУ

Факт появи на шпальтах останнього числа "Дзеркала Тижня" (стор.3) статті Сергія Рахманіна "Куди не кинь – всюди клин..." сам по собі не є чимось екстраординарним чи бодай здатним подивувати. Ба більше – це повністю вкладається в дискурс "адвоката диявола", в якому ще з тих часів, коли в українському суспільстві і, прости Господи, політикумі, вирували страсті довкола одіозної "політреформи", вільно і комфортно почувалася (на мій суб'єктивний смак) згадана газета.

Однак враховуючи авторитет видання і його вплив на формування позицій і думок у "центрах політичного впливу", рівно як специфіку моменту, матеріал пана Рахманіна не можна сприйняти інакше, ніж постріл (самочинний чи інспірований, але точно – добре продуманий) з гармати головного калібру по аргументах і сподіваннях тих, хто:

а) вважає нелегітимним створення організованим політичним угрупованням "Партія регіонів", комуністами та "помороженими" соціялістами т.зв. "антикризової коаліції" після обрання громадянина Мороза О.О. на посаду говоруна (speaker) чи то пак голови нашого квазі-парламенту (чи то пак Верховної Ради України) та/або

б) виступає за розпуск Президентом Ющенком зазначеного законодавчого, з дозволу сказати, органу у разі несформування останнім протягом встановленого Конституцією терміну.

Відтак автор цих рядків

змушений на кілька годин залишити вулично-майданні турботи і повернутися до питань права, а радше – до права звернутися, адже на моє переконання аргументи шанованого мною пана Рахманіна мають, на жаль, до права приблизно такий саме стосунок, як професор Віктор Янукович до побудови в Україні правової держави та розвитку громадянського суспільства, Олександр Мороз – до політичної принципowości, а Петро Симоненко – до захисту прав трудящих.

Отже, розглянемо аргументи пана Рахманіна під правничою лупою і при світлі громадянської зацікавленості:

1. **Порушення регламенту ВРУ при створенні коаліції (щодо необхідності попереднього, за 10 днів, повідомлення про вихід з коаліції будь-якої її складової) не є суттєвим. "Визнати рішення нелегітимним, незаконним і тим більше неконституційним на підставі порушення Регламенту не можна. Оскільки Регламент – не закон. І з погляду законодавства і Конституції, його не існує. Порушення Регламенту можуть бути хіба що предметом розгляду регламентного комітету Верховної Ради".**

Так, Регламент Верховної Ради України (всупереч, до речі, частині другій ст.19 Конституції України, але це вже інша, хоча і дотична, тема) не є законом, не є законодавчим актом. Але частина п'ята ст.83 Конституції України визначає, що "порядок роботи Верховної Ради України встановлюється Конституцією України та Регламентом Верховної Ради України". Аналогічно, частина восьма – "засади формування, організації діяльності...коаліції депутатських фракцій встановлюються Конституцією України та Регламентом Верховної Ради України". Отже, не підлягає сумніву (а якщо той сумнів виникає, то він – від лукавого, що себе виявляє і у формі правового невігластва і у формі правового нігілізму, і у формі "політичної доцільності"), що враховуючи вищенаведені

норми Основного Закону, порушення Верховною Радою свого Регламенту є порушенням процитованих норм Конституції. Порушувати Конституцію негарно, хтось береться сперечатися? Особливо – коли правопорушник – законодавчий орган чи то його "коаліційний" кавалок.

2. **"У випадку з обранням Мороза [говорунуном – О.С.] справді мало місце порушення Регламенту: сесія проголосувала за продовження пленарного дня не до обіду, а після. Та з погляду Конституції, це не є злочином".**

Див.вище про Конституцію та Регламент. Як на мій смак, то віднедавна (та чи віднедавна?) приділяти гурну Морозу О.О. спеціальну увагу значило би робити йому забагато честі. Мороз скінчився. Відлига.

3. **Президент не може відмовитися внести на затвердження Верховною Радою кандидатуру прем'єр-міністра, запропонованого "коаліцією".**

Згідно з пунктом 9 частини першої ст.106 Конституції Президент "вносить за пропозицією коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України, подання про призначення Верховною Радою України Прем'єр-міністра України в строк не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після одержання такої пропозиції". Чи є це імперативною вимогою, неунікненним обов'язком Президента погодитися з певною кандидатурою і неминучо внести відповідне подання до Ради? Аж ніяк. Оскільки:

а) І процитована норма, і частина восьма ст.83 Конституції України каже про "пропозицію". Ті, хто не розуміє сенсу слова "пропозиція", є вільними звернутися до великого тлумачного словника державної української мови.

б) Ті, хто не розуміє державну українську мову, мають (а інші - факультативно) звернути увагу, що процитована норма п.9 частини першої ст.106 обумовлює – "сформованої відповідно до

ст.83 Конституції України". Відтак (див п.1 вище) – і відповідно до Регламенту, котрий було порушено.

в) Не існує конституційної норми або норми закону (прохання у контексті переритати частину другу ст.19 Конституції), котра зобов'язувала би главу держави погодитися з "пропозицією". Глава держави – не поштар. Можливо, також, хтось колись чув про систему стримань і протигаг. На мій погляд, час згадати.

г) Конституція, до речі, прямо не передбачає правові наслідки відхилення Президентом "запропонованої" кандидатури, тому єдине, що залишиться "коаліції" у такому разі за умови збереження ВРУ – це апелювати до Конституційного Суду. Попередньо його сформувавши. А вчасним (і сподіваним) припиненням повноважень Верховної Ради Президент позбавить екс-депутатів такої можливості.

4. **"Не приволяючи суддів КС до присяги, Верховна Рада 5-го скликання не порушує ані законодавства, ані тим більше Конституції. А от президент (це слово паном Рахманіним пишеться не так, як у Конституції, а з малої літери), вимагаючи від неї цього, змушує парламентарів порушувати Основний Закон", бо**

- "приведення суддів КС до присяги на засіданні Ради – це вимога не Основного Закону, а закону профільного. У Конституції про це не сказано нічого".

- "закон про КС передбачає термін, протягом якого судді мають бути приведені до присяги. Термін цей давно минув, а тому приводити до присяги депутатам нема когю".

Громадянам України, іншим суб'єктам звернення до Конституційного Суду абсолютно байдуже, з яких міркувань чи то підстав Верховна Рада не дає можливості Суду відновити свою діяльність, не призначаючи "своїх" суддів і не приводячи до присяги всіх суддів.

Олександр Северин
Осиковий кілок для
вибивання клину
 Закінчення. Початок на с. 10

Натомість залишається фактом, що Конституція імперативно передбачає наявність в українській правовій системі такої ланки як Конституційний Суд і гарантує (мені, вам, Президенту, пану Рахманіну тощо) право звернення до КС. Якщо я не забув, то сакральним знанням про те, що правам кореспондують обов'язки, наділяють на першому курсі юридичних вищих навчальних закладів. Відтак, [самоцензуровано] поведінка мандатоносців стосовно КС є не тільки верхом політичного цинізму, а ще і брутальним, зухвалим правопорушенням. На мою думку – узурпацією влади у прямому сенсі цього слова. До речі, правопорушення без відповідальності бути не повинно.

Стосовно тези про “немає кого приводити до присяги”. Є кого. Суддів, легітимно призначених Президентом та з'їздом суддів. Пропущення місячного терміну – то дефолт саме з боку Ради. Дефолт перед судьями, перед Президентом, перед з'їздом суддів, перед громадянами. То хто кому Янукович?

5. Президент не має права розпустити ВРУ, оскільки “стаття 90 Конституції передбачає: президент (з малої літери, як вже зазначалося – О.С.) має право розпустити парламент, якщо новий уряд не сформований упродовж 60 днів після відставки попереднього”, а 25-го травня КМУ, згідно зі 115-ою статтею Конституції, “склав повноваження” перед Верховною Радою України.

На перший погляд, у цьому випадку аргументація пана Рахманіна виглядає найсерйознішою. Дійсно, пункт другий статті 90 Конституції України каже про право глави держави достроково припинити повноваження парламенту у випадку, якщо “протягом шістдесяти днів після відставки Кабінету Міністрів України не сформовано персональний склад Кабінету Міністрів України”, а у пунктах статті 115 Конституції вживається як термін “відставка” (внаслідок відставки

Прем'єр-Міністра України або прийняття Верховною Радою України “резольції недовіри”) так і термін “складення повноважень”.

Однак перший погляд не завжди є найоб'єктивнішим, а формальний підхід – не завжди правильним. Сергій Рахманін має право цього не знати, однак окрім формального тлумачення правових норм корисно застосовувати й інші способи, зокрема спеціально-юридичний та телеологічний. Очевидно, що незалежно від використаного терміну в обох зазначених у ст.115 Конституції випадках йдеться про делегітимізацію уряду, про закінчення його повноважень.

Формування складу Кабінету Міністрів України за Конституцією, тимчасово (spero!) спотвореною “політрехвормою”, перебуває у компетенції Верховної Ради України, вірніше – утворення, званого “коаліцією”. Нездатність Верховної Ради України виконати свій обов'язок щодо створення уряду, заміни “напівделегітимізованого” складення повноважень Кабінету на той, котрий має (принаймні теоретично) відповідати вектору народного волевиявлення, висловленому на виборах, не тільки є ознакою неспроможності, але і взагалі прямим запереченням народного суверенітету – адже у протилежному випадку ми маємо визнати марновтість виборів як таких – “голосуй не голосуй...”, а все одно залишаються “в.о.” (за версією Рахманіна – на необмежений термін). Такий підхід де-факто знаходиться у контраверсії з розділом VI Конституції, котрий вищим органом виконавчої влади визначає саме “Кабінет Міністрів України”, а не “в.о.” Кабінету Міністрів, відтак протирічить і частині першій ст.6 Конституції України (поділ влади на законодавчу, судову і виконавчу, а не “в.о.виконавчої”).

Врешті, про високі матерії – про народ. Стаття 5 Конституції, одна з найпрогресивніших у Основному Законі, визначає, що народ є носієм суверенітету і джерелом влади, котрий здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та місцевого самоврядування. Про яке здійснення влади народом-сувереном через держа-

вні органи може вестися мова і разі неформування “коаліцією” фракцій, неформування новообраними мандатоносцями нового уряду, котрий за легендою має бути відповідним до прагнень громадян, виявлених на виборах, протягом 60 днів? А протягом року? А протягом усього терміну повноважень Ради такого-то скликання? Додавши доречного у цьому випадку патосу, можна ще запитати однодумців пана Рахманіна – на що саме тоді платники податків викладали гроші, фінансуючи вибори без наслідків, вибори заради виборів і вибори заради помірної ротації депутатських організацій у кріслах зали на Грушевського, 5? Перепрошую, на цей випадок є “золота норма” статті 3 Конституції – “державна відповідає перед людиною за свою діяльність”. І якщо діяльність однієї з гілок державної влади брутально (sic!) йде всупереч з Конституцією, якщо ця гілка влади де-факто не надає народові-суверену можливості здійснювати державну владу – то тим гірше для цієї гілки влади.

Дуже можливо, у цьому місці дехто скептично похитає головою і скаже про слово Северина проти слова авторитетного Рахманіна, при тому, що останній апелює до буквального прочитання закону, а перший, мовляв, розводить про пріоритет верховенства права над верховенством закону. Можливо. Але, по-перше, не “розводиться”, а спирається на ст.1 Конституції, відповідно до якої “Україна є правовою державою”, та на частину першу ст.8 Конституції, відповідно до якої “в Україні визнається і діє принцип верховенства права”. Бажаючих відшукувати дециду права у відсутності в Україні повноцінного урядувиконавчої влади, відповідальність за що несе Верховна Рада, запрошую і далі продовжувати свої цікаві досліді.

А по-друге, панство через своє буквоїдство таки не може прийняти ототожнення “відставки” зі “складенням повноважень”? Ок, давайте будемо буквоїдами. Панство бажає ще норму? Панство норму отримає.

Стаття 115 Конституції, вподобана паном Рахманіним, ніч не каже про відстав-

ку уряду взагалі. Що вона каже – так то про відставку Прем'єр-міністра, наслідком якої є відставка “всього складу уряду”. Складу уряду – себто й інших, крім Прем'єр-міністра, його членів. Аналогічно, абсолютно в унісон до цього, п.12 частини першої ст.85 каже про “вирішення [Верховною Радою] питання про відставку Прем'єр-міністра України, членів Кабінету Міністрів України”. Тоді як (увага!) пункт другий ст.90 Конституції надає Президенту право достроково припинити (не “розпустити” – не забувайте, ми ж буквоїди) повноваження Верховної Ради України у разі, якщо персональний склад КМУ не сформовано “протягом шістдесяти днів після ВІДСТАВКИ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ”. Тому і “відставка” Прем'єр-міністра з наслідком відставки всього “складу” уряду і “складення повноважень урядом” є ні чим іншим, як двома варіантами закінчення повноважень Кабінету Міністрів України, загальне імення чому – “ВІДСТАВКА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ”.

Таким чином, Президент має повне конституційне право, а враховуючи все вищенаведене і обов'язок – як глава держави і гарант Конституції, достроково припинити повноваження Верховної Ради нещасного буйнопомішаного п'ятого скликання.

Комусь не подобається? До Конституційного Суду! Він не функціонує? Мої співчуття, див.п.4 вище.

Замість післямови. Будь-який механізм погано працюватиме, якщо замість мастила використовувати, даруйте на слові, лайно. Законодавчий орган, парламент перемінюється на резервуар для аналогічної субстанції і, відповідно, видає на виході аналогічний продукт (“garbage in – garbage out”), якщо з нього цілеспрямовано робити товариство з обмеженою відповідальністю, заповідник недоторканих (радіше – неосудних) мільйонерів та мільярдерів, клуб за фінансовими інтересами та “агенство впливу”. Карфаген має бути зруйновано.

Перепрошую. Політреформу і депутатську недоторканність має бути скасовано.

новина дня -- новина дня -- новина дня -- новина дня -- новина дня -- новина дня

СПУ більше не соціалісти

Як заявив для Майдану генеральний секретар делегації Нідерландів у складі фракції PSE (Соціалістичної партії Європи) в Європейському Парламенті Каміл Хаманс: "Ми дійсно відчуваємося обманутими і зрадженими Морозом та його людьми. Ми завжди думали, що соціал-демократія - це порядність, а не влада. Соціал-демократія - це демократія, а отже має відповідати волі людей, які за неї проголосували, а не власним інтересам політиків. Скидається на те, що Мороз та його "соціал-демократичні" друзі переслідують лише власні інтереси. У мене склалося враження, що вигода від влади важить для них більше, ніж національні інтереси. Ми насправді розчаровані і намагатимемося ізолювати їх у межах PSE та Соціалістичного Інтернаціоналу або будемо позбавляти їх членства на зразок того, як ми вчинили з представниками SMER зі Словаччини"

Майдан-Інформ: якщо Мороз думає що в європейських демократіях будуть свою позицію щодо зради ідеалів тільки на рішеннях суду - то це хибне совкове уявлення про правові держави. Адже не все в правових державах якими є європейські демократії вирішує закон (типу не спійманий не злодій). Набагато більше там вирішує МОРАЛЬ. Коли людина протягом двох тижнів міняє свою позицію на протилежну, і не просто переходить в іншу фракцію, а приєднується до представників протилежного світогляду - цього вчинку цілком достатньо для об'рунтованого морального засудження.

**ЧИТАЙТЕ
В НАСТУПНОМУ НОМЕРІ:****Наталка Зубар: Шари більше не буде.****Сергей Дибров: Украинская политика для чайников. Том второй.****4000 підписів громадян передано до Секретаріату Президента під Зверненням Альянсу Майдан. Фоторепортаж.****Сашко Славкович: 16 річниця: Суверенітет під загрозою****Меморандум Майдану. Чергові задачі Української Революції.**

та інше.

3 відгуків громадян на Звернення Альянсу Майдан**Ви можете додати свій підпис на нашому сайті та у наметі на Майдані Незалежності**

Комунобандитів - в тюрму, а не в Уряд!!! Президент, негайно розпусти Верховну Раду!!! Для цього є всі законні підстави.

Лебідь рак та шука впряглися віз тягти. Що з цього вийшло всі чудово знають. В ролях: Лебідь -- соціалісти на чолі з Морозом, котрий вирішив перед пенсією заспівати свою лебедину пісню. Щоб пенсія була більша. Рак - комуністи, котрі завжди тягли нас назад до совітської влади (ленінізму - сталінізму) Шука - регіони (хижачи що будуть нас тягти в каламутну воду).

Сподіваюся, що у Президента та його найближчих соратників вистачить волі й мужності вибрати між "українськими ГКЧП-стами" та голосами нас, Ваших виборців.

Боятися розпуску парламенту через те, що "Партія Регіонів" набере більшість голосів - безглуздо. Вони вже мають владу, а чи будуть мати її після виборів - невідомо.

Большие деньги порождают безнаказанность и цинизм. А чего же ждать от людей, которые свои деньги добыли

бандитскими методами? Неужели им удалось подкупить львиную долю депутатов для розыгрыша такого сценария? Или успели воспользоваться нашим менталитетом, который сыграл злую шутку в первой демократичной коалиции. Но ясно одно - опять нужна сильная личность для недопуска донецкой банды к власти. Может наш президент наконец-то станет мужиком и начнет принимать не соломоновы, а кардинальные решения.

В той прошлой стране все воспитывались на таких "героях", как предатель своего родного отца - Павлик Морозов. Поэтому многие воспринимают предательство, как героизм.

Мы должны бороться с такими героями и сделать все, чтобы не возвратиться в то страшное время.

Якщо пан Президент й досі не зрозумів, що в 2004 році Майдан виник не ЗА його власну персону як Президента, а ПРОТИ Януковича і кучмізму як системи, то про що далі говорити? Мідні труби пройдені не були. Хоча надія помирає останньою.

Полностью поддерживаю это обращение. Ситуация критическая. Если сейчас

бандитская власть укоренится, ситуация станет практически необратимой. Можно сказать, что это наш последний шанс сохранить нормальную жизнь в Украине.

Дати "профессору" стати прем'єром міністром - це повна ганьба для України. Вставаймо всі та відстоюймо інтереси України української, не бандитської!!! Розпусти парламенту, та дострокові вибори - потрібні нам сьогодні!

Обєднаймо духовно у спільному поступі за здорове громадянське суспільство в Україні. Від кожного з нас залежить майбутнє України. Усі можуть долучитись до цього нашого обов'язку своїми підписами, відкритими протестами, листами на імя Президента, шляхом матеріальної допомоги протестуючим, духовною підтримкою - своїми молитвами. Знаймо що тільки від нашої АКТИВНОЇ громадської дії залежить доля кожного з нас і України. Не віддамо бандитам нашого і наших дітей майбутнього!

Лише боротись - значить ЖИТИ!

територія правди

www.maidan.org.ua

"Територія Правди".Інформаційне видання активістів Альянсу "Майдан". Видано за рахунок читачів та громадських активістів за матеріалами інтернет-сайту "Майдан" www.maidan.org.ua.

Наклад 5000 прим. Розповсюджується безкоштовно.

Упорядники номера: Н.Зубар, В.Ярославська. Випусковий редактор В.Ярославська

Контакти: Тел. 8096 3614318. Email: vlada@maidan.org.ua